

I Koningen 18:21

“Toen naderde Elia tot het ganse volk en zeide:

‘Hoe lang hinkt gij op twee gedachten?

**Zo de HEERE God is volgt Hem na en zo het Baal is, volgt hem na’
Maar het volk antwoordde hem niet één woord”**

Elia

1 zijn komst 2 zijn klacht 3 zijn keuze

Gemeente,

In bepaalde tijden in je leven draait het om bepaalde vragen: Als je zonder werk bent: Hoe kom ik weer aan werk? In de tijd van economische zorgen: Hoe blijft mijn bedrijf draaiend? Of bij een ander: hoe kan mijn ziekte behandeld worden? Of als je wilt gaan trouwen: Hoe kunnen we aan geld komen voor onze huisvesting? Hoe krijg ik verkering? Dat in een bepaalde periode van je leven dat eigenlijk al je gedachten beheerst.

In bepaalde tijden staan bepaalde vragen centraal. Dat is ook in groter verband zo: in de huidige onderhandelingen voor een kabinet staat steeds de vraag centraal: hoe streng zal het immigratie beleid moeten worden? En daarbij: Hoeveel wordt er bezuinigd? 10 miljard, 14, 18, 22 miljard? Dat zullen toch wel dé items zijn. En als er een persconferentie is verwacht je daar wat over te horen.

Zo was het ook wel duidelijk wat de mensen in Israel beheerste ten tijde van Achab en Elia. Hoe houden we het onder die droogte uit? Waar halen we water vandaan? En nu heeft Achab in opdracht van Elia het volk samengeropen bij de Karmel. Er zal wat gezegd gaan worden of gedaan. Dan kun je indenken met waarover ze onderweg gepraat hebben, gespeculeerd hebben. Zal er voor water gezorgd worden, voor regen. Door wie dan? Hoe dan?

1 zijn komst

En dan zijn ze daar op de Karmel en dan nadert Elia tot het volk dat druk pratend over water en regen is gekomen en Elia neemt het woord en zegt:”Dienen jullie de HEERE als God of niet?” Dat is ze misschien wel rauw op hun dak gevallen. Gaat hij het dáárover hebben... dat is een heel andere vraag dan waar ze mee zaten en liepen. Maar Elia stelt hem namens de HEERE. Zijn jullie bereid voor God? De vraag die al de profeten telkens weer aan de orde stelden. Ook de laatste voor de nieuwe bedeling. Johannes de Doper. Voordat Jezus komen zou en zou optreden is hij gekomen om de Heere te bereiden een toegerust volk. Bereid te maken voor de ontmoeting met Hem. De vraag

te stellen waar mensen misschien helemaal niet mee bezig zijn op dat moment omdat er zoveel andere vragen en dingen zijn. Is het niet goed dat in elk geval 4 keer per jaar die vraag heel nadrukkelijk naar ons toekomt? In de voorbereidingsweken op het Heilig Avondmaal. Bent u bereid? Kunt u Hem ontmoeten volgende week? De Heere komt: bent u bereid? Als een pijl om door heel de brij van onze gedachten heen te dringen. Is het niet nodig dat in elk geval die vier weken we met die vraag geconfronteerd worden? Ben ik bereid om Hem te ontmoeten? Aan Zijn tafel. Maar daarachter ligt de vraag: als Hij komt op de wolken, als Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden. En stel: je bent al die tijd opgegaan in je eigen vragen....zonder ooit aan dé vraag toegekomen te zijn.....

Trouwens: geldt het ook niet elke zondag: de Heere komt in Zijn Woord tot ons. En dat is ook heilig, net als de sacramenten. Ook daarvoor geldt: zijn wij bereid Hem te ontmoeten?

En als wij bidden: wat is dat anders dan God ontmoeten? En ook daarin bestaat zoiets als kwalijk bidden. Voor elk gebed geldt de vraag: kan ik Hem ontmoeten?

Het zou ons toch niet moeten overvallen, als wij sterven. Als de ontmoeting met God komt. Want we hadden ons al zovaak eerder moeten voorbereiden om Hem te ontmoeten.....

We kunnen en mogen het ook van een andere kant benaderen. De HEERE gaat regen geven. Dat heeft Hij beloofd in vers 1. Ik zal regen geven op de aardbodem. Die regen komt. Maar om daar de echte zegen van te ontvangen is bekering nodig. Anders gutst de regen wel over het volk heen, maar meer niet. Gaat de zegen aan hen voorbij. En de HEERE wil zo graag dat het volk in de regen zegen zal proeven en ontvangen, Zijn gunst, Zijn Vaderhart. En daarom zend Hij Elia: bereid u.

Zo komt de Heere met Zijn Heilig Avondmaal as zondag. En met Zijn Woord. Maar het kan zijn dat de zegen daarvan en daarin toch aan ons voorbijgaat. En wij alleen mensenwoorden, alleen brood, alleen zijn in ontvangen en meer niet. Maar de HEERE wil Zichzelf zo graag laten ontvangen. Zijn gunst geven. Zijn liefde bezegelen en doen ervaren. En daarom geeft Hij een voorbereidingsdienst en –week. Omdat Hij ons Zichzelf en Zijn zegen wil meedelen. En daarom: bereid u voor, wees bereid. Ken de Heere!

2 zijn klacht

En die voorbereiding laat de HEERE tot ons komen door die vraag van Elia heen. “Hoe lang hinkt gij op twee gedachten?” In het woord hinken zit iets van: het is ongelijk. Alsof iemands ene been 20 centimeter korter is dan het andere. Dat loopt niet. Eigenlijk dat past niet bij elkaar. Dat gaat niet samen op. Maar eigenlijk word er in de Hebreeuwse woorden de gedachte opgeroepen aan een vogel die op twee takken wil zitten. En die van de ene op de andere tak hipt en springt en weer terughipt. Als hij op de ene tak zit en die buigt wat door, dan springt hij gauw op de andere, maar als dan die andere tak doorbuigt, springt hij weer terug op die ene enzovoort. En die twee dat zijn hier natuurlijk de HEERE en Baal. Net hoe het uitkomt. Van geen van twee de consequentie willen aanvaarden en dragen. Op de tak van de dienst aan de HEERE zitten, maar als dat teveel consequenties krijgt, strijd, uitgelachen worden, alleen komen staan, dan gauw overspringen. Maar als het leven zonder God zijn consequenties eist: steeds verder gaan, verloren gaan, dan weer terugspringen naar de dienst van de HEERE. Zo was het bij het volk op de Karmel. Ze wisten van de HEERE en Zijn dienst, maar zij volgden de Baal, maar nou Elia hen samenroept namens de HEERE durven ze ook niet wegblijven.

Arthur W Pink noemt in zijn boek over Elia, misschien heeft u het wel, vier voorbeelden, die ik wat bijgewerkt overneem. Kijk, het kan zijn je zit in de kerk en je denkt: ik zou best tot bekering willen komen, wensen dat ik een onvergetelijke kerkdienst meemaak, echt in mijn hart gegrepen word, geraakt, overgezet. Maar tegelijk ben je gisteravond wel uitgeweest en wil je dat blijven doen. Hinken, overspringen.

Misschien is onze belijdenis zuiver en zetten we ons voor de gemeente. Trouw en naar het Woord. Maar ons leven vertoont een gapend gat, een lek waardoorheen we onze gang willen blijven gaan. Hinken, overspringen.

Misschien worden we best naar God toegetrokken. Spreekt het ons meer aan, zijn we er meer mee bezig, maar we willen niet loslaten de zondige gewoonte die we al een hele tijd gewend waren. Hinken, overspringen.

Misschien houden we Gods inzetten, in de kerk, thuis, in de gemeente, maar we willen er op ons werk, school niets van laten blijken en niet voor uitkomen. Hinken, overspringen.

Hoe lang hinkt ge op 2 gedachten? Dan God, en dan jezelf. Je kan dat verborgen houden. Door toch belijdenis te doen en aan het

avondmaal te gaan. Terwijl dat hinken plaatsvindt. Alsof de HEERE te misleiden valt.

Je kan ook anders ermee omgaan. Misschien moet ik wel heel dichtbij je komen. Je gaat daarom niet aan het Heilig Avondmaal, je doet daarom geen belijdenis. Want je wil als je gaat in elk geval eerlijk gaan. En denk je in plaats van onoprecht aangaan of belijdenis doen, kan ik beter oprecht het dan niet doen want ik ben er niet aan toe.

Maar gemeente, daarom zijn wij er niet! Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Daarmee bedoelt Elia niet: hoe lang al...? Maar: tot wanneer, hoe lang nog, hoe lang gaat dit nog door? Want Hij is de God van het verbond. De HEERE. Gij zijt Zijn verbondsvolk. Zijn verbondsbruid. Hij is uw Heere en uw Man. Zo heeft Hij Zich in het verbond aan u verbonden. Hoelang houd je het nog vol om er een derde tussen te laten in je leven? Want dat is het! Verkering hebben en ondertussen toch met een ander, en derde blijven liefkozen. Hoe lang nog? Elke dag is er één teveel. Elke dag beledigt God, krenkt Hem, wekt Zijn toorn op. Elke dag onthoud je God waar Hij recht op heeft. Elke dag kan Zijn lankmoedigheid aan de grens zijn. Elke dag tart je God om je te vergelden. Totdat, totdat.....

Eerlijk niet aan Heilig Avondmaal gaan, eerlijk geen belijdenis doen is geen optie. Moet je dan toch maar aangaan en belijdenis doen al kan het eigenlijk niet? Nee, dat is ook geen optie. Ik mag niet onbekeerd Aan de tafel of onbekeerd belijdenis doen. Maar ik mag ook niet onbekeerd blijven zonder dat ik dat doe. Ziet u niet de Heere staan? De Heere Jezus. Daar redt Hij nou zo graag in. In die nood en klem. Met Zijn bloed en Geest. Hij zet over, Hij neemt aan, Hij vernieuwt, Hij schenkt Zijn Geest uit Zijn doorboorde handen. Daar wil de Heere u hebben, jou hebben. In de klem die doet vluchten tot Hem. Onbekeerd aangaan en belijdenis doen kan niet, dan maar niet dat mag niet. Hier is uw Zaligmaker.

3 zijn keuze

Daarom komt Elia met zijn voorstel om zo te zeggen. Hij noemt de twee mogelijkheden. Indien de HEERE God is en indien Baal het is. Indien de HEERE God is..... Dan moeten we eerst even proeven wat Elia bedoelt met 'God'. Want dat is natuurlijk een ontzettend uitgesleten woord in onze dagen. Dat als stopwoord zomaar langs je oren kan waaien. Maar 'God' dat is de aanduiding voor Degene Die alles bepaalt. Die alles in handen heeft. Die mensen kan zegenen en kan vloeken. Die

mensen kan maken en breken. Wat een mier is voor een mens, is een mens voor 'God'. In één handomdraai weg te vegen. God is Degene met Wie je vrede moet hebben. Dat is het begrip 'God'. Eeuwenlang heeft dat de cultuur in de wereld en in Europa beheerst. In de 16e eeuw ging het om die vraag tussen Rome en Reformatie. Hoe kom je met God in her reine? Geloof of goede werken, Jezus of/en Maria. Maar daar ging het om. Maar je zou vandaag, morgen, die vraag is moeten stellen in een treincoupé, of in een kantine. Hoe komt een mens met God in het reine? Ze zullen je aankijken of ze water zien branden. Waar begin je over? Wil je ons bang maken? En er is geen groter gevaar dan dat we ons daardoor laten bedwelmen en de vraag naar vrede met God niet meer leeft.

Maar Elia brengt het recht naar ons toe. 'God'. Is het Baal. De godheid van wie alles mag, die geen geboden heeft. Die je alleen moet zien gunstig te stemmen met offers zodat er weer regen komt. Of is het de HEERE. Die Zichzelf geeft en leert naar Zijn geboden leven. Indien de HEERE God is. Degene met wie ik in het reine moet komen. Die kan zegenen en vloeken, verderven en behouden. De HEERE. De God van je doop. Die als Vader je leven wil verzorgen naar Zijn wijsheid en voor jouw best. Die als Zoon je leven wil verlossen uit schuld, duivel en dood. Die als heilige Geest je leven wil vernieuwen om Hem lief te hebben en te dienen met heel je hart en heel je ziel en leven. Die vraagt: Mijn zoon, dochter, geef Mij je hart. Laat Mij zaligmaken. Want jij komt om als je zelf je leven moet kiezen en gaan. Want jij komt om als je zelf met je schuld en de duivel moet vechten. Want jij komt om als jezelf je leven moet heiligen en beter maken. Geef Mij uw hart! Uw leven. Helemaal.

En als Baal god is of welke andere afgod ook of als er geen god is: dan kun voor het vaderland weg leven, je eigen voorkeuren navolgen, tot dat je alles bij de dood ontvalt en je maar hoopt dat de Bijbel niet waar is, want als die waar is.....dan heb je voor eeuwig verkeerd gewaagd.

Indien de HEERE God is. Dat is dus meer dan: ja natuurlijk geloven we dat wel dat de HEERE God is. Wie dat gelooft die moet met Hem vrede hebben. Die kan niet leven zonder vrede met God. Die kan niet leven zonder de overgave aan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Maar het volk antwoordde hem niet één woord. Kunnen ze niks

zeggen? Omdat ze het niet weten? Omdat ze Baal eigenlijk erkennen? Omdat ze toch niet durven kiezen? Is het zo bij ons? Toch op twee sporen verder willen? Durven ze niks te zeggen? Die van de 7000 durven ze niet, nu al die baalpriesters erbij staan? Dat kan ook, is dat zo bij ons? Niet durven vanwege wat anderen ervan zullen zeggen?

Denk eens aan de Heere Jezus Christus. Die heel Zijn leven Zijn God als HEERE erkende. Hem gaf Zijn leven, Zijn wil, Zijn alles. Tot elke prijs en tot in de gehoorzaamheid aan de dood aan het kruis En toen stond Hij daar. Voor Pilatus, voor Kajafas. Zijt Gij de Christus, de Zoon van de levende God? En ze stonden klaar om Hem te bespugen, te slaan, Te veroordelen. Maar Hij zei: Gij hebt het gezegd. Hij heeft beleden. Verzoenend voor al die keren dat ik niet beleed en zweeg en niet ervoor uitkwam. Maar ook heiligend om mij er de kracht voor te geven om te belijden. Dat de HEERE God is en dat ik het leven zoek buiten mijzelf in deze God van mijn doop en van het verbond.

Indien de HEERE God is, volgt Hem na. Niet hinken maar navolgen. Niet hinken en overspringen om steeds de consequenties te ontlopen. Maar volgen, navolgen, al is het met vallen en opstaan. Het is wel duidelijk in de Bijbel. Jezus zegt: indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij. En: die Mij volgt zal het licht des levens hebben. En in Openbaring staat: dezen zijn het die het Lam gevolgd hebben, waar het ook heengaat.

Volgen, navolgen, dat is achter iemand aanlopen. In Zijn voetstappen. Dan weet je: hoe dichter erachter hoe beer het is. Hoe dichter achter Jezus aan hoe meer in Zijn schaduw, in Zijn gunst, hoe meer je hoort van Zijn harteklop en liefdesstem. Kon ik maar dichter achter Hem aankomen. Vuriger, spontaner, hartelijker.

Dat is van wat Filippenzen noemt het jagen. Jagen of ik het ook grijpen mocht. Het volmaakte. Verder willen, heiliger willen.

Dan is er de pijn als je valt. Het verdriet, de smeking, de schaamte, de wederkeer als je valt. Om weer opgericht te worden, om dichter bij Hem te blijven. Zo belijdenis doen. Zo kan dat, zo mag dat. Zo ten avondmaal gaan zo kan dat, zo mag dat.

Dat is toch heel anders dan dat hinken en dat overspringen. Want dat doet je geen pijn, daar wil je niet vanaf. Er is misschien niet voor mensenoog, maar wel voor Gods oog een fundamenteel verschil tussen

hinken en overspringen aan de ene kant, en volgen met vallen aan de andere kant. Dat hinken en overspringen kent de pijn niet, de strijd niet, wil het zo laten blijven en vasthouden, kent de overgave aan de HEERE niet.

Indien de HEERE God is volgt Hem na. Dat kent de pijn, dat kent de strijd, dat kent het verlangen naar verder en meer, omdat het de overgave aan Christus kent, aan de HEERE kent. Daar wil Elia ons hebben, daar wil de HEERE ons hebben. Ons bijhalen, ons naartoe trekken. Opdat we bereid zijn Hem te ontmoeten. Aan Zijn tafel. In Zijn huis, op de wolken, in ons sterven. Opdat de zondag, de dienst, het Heilig Avondmaal ons tot zegen zal zijn. Zegen van versterking, van bevestiging, van Zijn gunst en liefde.

Amen